

[Bjørn Elmquist]

gange op og sige 80 sager mod 180 sager og sammenligne det. Men ikke desto mindre er vi ikke i tvivl om, at det ville betyde en voldsom forøgelse af arbejdsbyrden.

Det fører mig så hen til, at det jo også ville gå hen og blive en slags domstolsprøvelse – det kunne vi i hvert fald risikere – sådan at man måske ender med at få en instansbevilling til at gå videre og så får 4 retssager om sagen, men, hvis man får afslag, kun har haft 2½. Hvordan undgår vi, at denne behandling ved Den Særlige Klageret nærmest bliver et domstolsanliggende, hvor man skal høre den ene part og den anden part? Jeg tror ikke rigtig, at det er en fremkommelig vej.

Fru Pia Gjellerup var inde på, at man måske snarere kunne tænke i retning af Højesteret, en særlig afdeling. Det har måske nogen fordel, det kan jeg godt se. Men på den anden side ville det betyde, at Højesteret, selv om den ikke skal gå ind i substansen, så dog skal sætte sig ind i dele af den for at finde ud af, om det er berettiget eller ikke berettiget, om det er en sag, der har så stor principiel betydning, at det er berettiget, at man søger denne tredjeinstansbevilling.

Det er ting, vi kan se nærmere på i Retsudvalget. Vi skal jo heller ikke tage stilling til det, som fru Pia Gjellerup rejser her fra talerstolen. Men det korte af det lange er, at vi ikke mener at kunne støtte SF's forslag.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Nu skal jeg jo svare ordførerne, og derfor vil jeg også gerne forstå, hvad de siger.

Jeg forstod faktisk ikke helt, hvad det var, hr. Bjørn Elmquist mente med, at man risikerede en domstolsprøvelse. Tankegangen i forslaget er faktisk, at afgørelsen om tredjeinstansbevillinger skal henlægges til et retsligt organ. Derfor mener jeg ikke, at der er tale om nogen risiko. Det er faktisk det, der er forslaget hovedsigte: at det ikke drejer sig om at løbe nogen risiko, men om, at man skal have en domstolsprøvelse.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jo, det forstod jeg også godt, hr. Leif Hermann, og så er jeg selvfølgelig glad for, at jeg får lejlighed til at præcisere min bekymring.

Jeg er bekymret, fordi vi så netop ender i, at der bliver tale om adskillige instansers behandling af den pågældende retssag. Så kan vi komme op på hele 4 instanser, der måske på forskellige planer har behandlet hver enkelt sag. Der har været en underret, der har været en landsret, og så skal sagen for Den Særlige Klageret, hvor man skal tage stilling til, om der må være endnu en instans, der skal tage stilling til substansen. Så det vil sige, at der i realiteten bliver 4 domstolsbehandlinger af den pågældende sags forskellige aspekter.

Pia Kjærsgaard (FP):

Skal justitsministeren i en eller anden sag afgøre, om tredjeinstansbevillinger ved anke eller kæremål skal finde sted? Det er et spørgsmål, som er relevant, al den stund det er den udøvende magt, der i dag giver tilladelse eller afslag. Det ville virke mere rigtigt, hvis det var domstolene selv, der tog beslutningen. Ikke fordi der har været nogen speciel kritik af justitsministerens hidtidige måde at afgøre tingene på. Det er udelukkende et spørgsmål om lojik.

Der er blot én hage ved at lade domstolene overtage beslutningen: Det er dem selv, der skaffer arbejde, og da vi senest har set en dommer blande sig i, hvilke behandlingsmetoder lægerne skulle behandle en forbryder efter, kan man jo have sine tvivl med hensyn til at lade domstolene få denne udvidede kompetence.

Men spørgsmålet er bestemt interessant og skal under alle omstændigheder få en seriøs behandling af Fremskridtspartiet i udvalget. Vi afviser ikke forslaget, vi er heller ikke helt positive, men vi mener bestemt, at det er udmærket, at SF har taget spørgsmålet op.

Kirsten Lee (RV):

Når der bliver givet en tredjeinstansbevilling, bør det efter Det Radikale Venstres opfattelse være, fordi en sag har principiel karakter. Vi ønsker ikke, at tredje instans skal være rutine eller blive det.

SF rejser spørgsmålet, om det kan være rigtigt, at anklagemyndigheden som regel får tredjeinstansbevillingen, mens dette i langt færre tilfælde sker, når forsvareren søger om tredjeinstansbevilling.

Man kan nok overveje, om en eventuel appelmyndighed over for afslag om tredjeinstans-